

УВЕДОМЛЕНИЕ

Общински съвет – Кнежа, уведомява всички граждани на Община Кнежа и заинтересовани лица, че съгласно решение №74 /12.02.2018 г., влязло в законна сила на 07.02.2019 г., постановено по адм. дело № 885/2017 г. по описа на Административен съд – Плевен **Е ОТМЕНЕНА** разпоредбата на **чл. 40, ал. 3** от Наредба №4 за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество, а именно: „При разпореждане с имот, физическите и юридическите лица заплащат на общината режийни разноски в размер на 2 %, от неговата цена или данъчната оценка, съгласно чл. 47, ал. 2, от Закона за местните данъци и такси:

1. на имота, предмет на продажба, съответно на ограниченото вещно право, което се учредява;
2. на имота с по-висока данъчна основа при замяна;
3. на реалния дял с по-висока данъчна основа - при делба.
4. в случаите на безвъзмездни сделки.“

Общински съвет – Кнежа:

Председател _____

/ Катя Герговска/

РЕШЕНИЕ

№ 74

гр.Плевен, 12 Февруари 2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд-Плевен, първоинстанционен тричленен състав, в открито съдебно заседание на тридесети януари две хиляди и осемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Богданова-Кучева

ЧЛЕНОВЕ: Цветелина Кънева

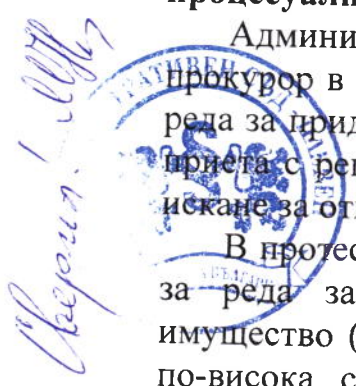
Снежина Иванова

при секретаря Десислава Добрева и с участието на прокурор Иван Шарков от Окръжна прокуратура –Плевен, като разгледа докладваното от съдия Иванова административно дело № 855 по описа за 2017г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.185-196 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Административното дело е образувано въз основа на протест от прокурор в Окръжна прокуратура-Плевен, против чл. 40, ал. 3 Наредба за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество, приета с решение № 5/17.02.2005 година от Общински съвет – Кнежа, с искане за отмяна.

В протеста се сочи, че протестираната норма – чл. 40, ал. 3 от Наредба за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество (Наредбата) е приета в противоречие с нормативни актове от по-висока степен. Счита се, че тази местна уредба противоречи на Конституцията, Закона и подзаконовите нормативни актове в тази сфера и поради тази причина, горепосочената разпоредба на местната Наредба е незаконосъобразна. Посочва се, че при въвеждане на правните норми е недопустимо да се пренебрегне ограничението на чл. 76, ал. 3 от АПК, затова, че общинските съвети издават нормативни актове, с които уреждат обществените отношения от местно значение, съобразно нормативни актове, с които уреждат обществените отношения от местно значение, съобразно нормативни актове от по-висока степен и това прави тази разпоредба от местната наредба незаконосъобразна. Твърди се, че горепосочената разпоредба от местната наредба противоречи на чл. 141, ал. 4 от КРБ, съгласно който текст „Общинският съвет определя размера на местните такси по ред, установен със закон“, т.е. същият не разполага с правомощия да въвежда с наредба нови по вид, неустановени от закон такси. Соци се, че рамката на предоставяните услуги от общините и съответно, таксите обвързани с тях е законово определена и общините не разполагат с правомощия да въвеждат други видове такси, които са неустановени със закон. Излага доводи, че определянето на „такса“ за

Снежина Иванова

случаите в хипотезата на чл. 40, ал. 3 от Наредбата, които първо не са сред изброените в Раздел II от ЗМДТ и второ, по същество не представляват услуга, за която да се изисква и заплащане на такса, прави същата незаконосъобразна. Счита се, че в хипотезите, изброени в чл. 40, ал. 3 от Наредбата се изисква такса, която не влиза в понятието за предоставена услуга, както и че събирането на местен данък /не такса/ по прехвърлителни сделки има друг определен ред, който е по ЗМДТ. Твърди се, че с така определената норма на чл. 40 ал. 3 от Наредбата се изисква плащане без основание, т.е. без предоставяне на услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 7 от ЗМДТ. Посочва, че по силата на чл. 141, ал. 4 от Конституцията на Република България и чл. 7, чл. 8 и чл. 9 от ЗМДТ местните органи на власт са способни да определят размера на таксите (посочва т. 1 от решение № 9/21.09.2000 г. на Конституционния съд по конст. Дело № 6/2000 г., според което общинските съвети не могат сами да установяват /въвеждат/ местни данъци и такси и да определят размера на местните данъци). Навежда доводи, че това не е достатъчно, за да се приеме, че конкретното решение на общинския съвет е законосъобразно, тъй като е необходимо да бъде изяснен видът и съдържанието на престацията, която субектът, задължен за таксата, получава от местния орган на власт. Твърди, че в обсъжданата хипотеза претендирането на „такса“ е очевидна последица само от придобиване на общински имоти, части от такива или учредяване на ограничени вещни права върху тях. Стига до извода, че единственото основание за претендиране на „такса“ в разглеждания случай е възникването на правна връзка между субекта и обекта. Посочва, че това е същностен белег на данъка, за дължимостта на който не се изисква властническият орган да стори нещо. Сочи, че рамката на предоставените услуги от общините и съответно таксите, обвързани с тях е законово определена и общините нямат правомощия да въвеждат такси, които не са установени със закона, в случая с разпоредбата на чл. 6 от ЗМДТ. Твърди, че с нормата на чл. 40, ал. 3 в частта за „2% режийни разноски“ от местната наредба се изисква плащане без основание, т.е. без оказване на услуга от местния орган на власт. Счита, че с оглед възстановяване на пълните разходи на общината по предоставяне на услугата, във формирането, на които разходи участват и режийните разноски, както и че след като не е извършена услуга, то не са сторени никакви разходи, включително и „режийни“. Твърди се, че приетата от ОбС – Кнежа нормативна разпоредба на чл. 40, ал. 3 от Наредбата за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество на територията на Община – Кнежа, противоречи на разпоредбите на по-висок по степен нормативен акт, поради което се явява незаконосъобразна. Моли съдът да отмени като незаконосъобразни разпоредби от подзаконов нормативен като, предвидени в чл. 40, ал. 3 от Наредбата за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество на територията на Община – Кнежа.

В съдебно заседание – за протестиращия прокурор от ОП-Плевен се явява прокурор Йорданка Антонова, която поддържа протеста и счита, че

протестираната норма на чл. 40 , ал. 3 от Наредбата противоречи на нормите на по-висок по степен акт и следва да бъде отменена , като бъдат присъдени разноски в размер на 20 лева.

В съдебно заседание ответникът – Общински съвет Кнежа се представлява от юрк Узунова, която намира протеста за неоснователен. Счита, че именно тези режийни разноски при условията на двустранно договаряне, какъвто е смисъла на чл. 186 от Закона за задълженията и договорите, който гласи, че: Разноските за договора и другите разходи във връзка с прехвърляне на собствеността са за сметка на купувача освен при продажбата на недвижими имоти, при които разноските се заплащат от страните по равно. Посочва, че в настоящия случай, ОБС- Кнежа е защитил изцяло интересите на общината, като е определил еднакво приложима стойност на режийните разноски по отношение на всички потенциални купувачи, именно под формата на режийни разноски, при условията на открита процедура, които условията са били обявени предварително, дали е проведен търг или конкурс, кандидатите са наясно от самото отначало за разноските. Счита, че не е противозаконно администрирането на подобни приходи от страна на общината, тъй като има сделка и е налице свободно договаряне, като приходите от режийните разноски в Община – Кнежа се отчитат отделно от постъпленията, които са от местни данъци и местни приходи и се водят в параграф „други неданъчни приходи“. Намира, че режийните разноски са елемент от договорната автономия при сключването на разпоредителни сделки и има множество закони, в които се събират режийни разноски, каквито са в чл. 40, ал. 3, именно в чл. 79, ал. 5 от Закона за горите е посочено, че: при прехвърляне на собствеността се заплащат режийни разноски в размер на 2 на сто върху продажната цена, в чл. 8, ал. 10 от Закона за приватизацията и следприватизационния контрол, гласи, че: при приватизация на имоти – частна държавна собственост, купувачът заплаща на Агенцията за приватизация и следприватизационен контрол режийни разноски в размер на две на сто върху цената, които агенцията привежда по бюджета на областния управител по местонахождението на имота или по бюджета на министерството или ведомството, управлявало имота“. Посочва, че продавачите и купувачите на недвижими имоти заплащат комисионна, която също е в размер на 3 % от продажната цена, което посочено в разпоредбата на чл. 40 от общинската наредба и това обстоятелство не освобождава собствениците от заплащане на общински данък за придобиване на имущество и дарение по възмезден начин. Представя писмени бележки, в които се излагат доводите, изброени в съдебно заседание и моли да бъде отхвърлен протеста.

В съдебно заседание за контролиращата страна - Окръжна прокуратура – Плевен се явява прокурор Шарков, който дава заключение, че с оглед събраните по делото доказателства протестът е основателен и следва да бъде уважен и да бъдат присъдени разноски в полза на ОП-Плевен.

Административен съд, гр. Плевен, първоинстанционен тричленен състав, като се запозна със становищата на страните и въз основа на приобщените по делото доказателства и закона, намира за установено следното от фактическа страна:

Наредбата за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество е приета на заседание на Общински съвет Кнежа на 17.02.2005 година с решение № 5 на Общински съвет – Кнежа, което е подкрепено от 15 общински съветника, като на лист 106 и 107 по делото е представен поименен списък на общинските съветници в Общински съвет – Кнежа мандат 2003 – 2007 г., както и извлечение от официалния интернет сайт на Община – Кнежа.

Наредбата е приета по предложен проект от кмета на Община Кнежа, който е внесен в Общински съвет Кнежа на 02.02.2005 година, като предложението е обсъдено с оглед протокол № 1 от 15.02.2005 г. на л. 92 по делото от Бюджетната комисия и на лист 95 по делото е приложено копие от становищата по докладните записка на Постоянната комисия по бюджет и финанси.

По делото е представен на л. 81 протокол № 1 от 17.02.2005 година от проведено заседание на Общински съвет – Кнежа, на което е приета Наредбата.

Представено е и копие на покана за свикване на заседание от Общински съвет – Кнежа на 17.02.2005 г., съдържаща проекта за дневен ред на заседанието.

Представен е Правилник за организацията и дейността на Общински съвет и общинската администрация, относим към приемането на Наредбата. В раздел VIII е регламентиран редът за провеждане на заседания на общинския съвет и редът за внасяне, обсъждане и приемане на проекти за решения и други актове на общинския съвет.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от **правна страна следното:**

Оспорването е съобщено по реда на чл. 181, ал.1 и ал.2 от АПК във вр. с чл. 188 от АПК, чрез публикуване на обявлението в бр.87/2017 г. на "Държавен вестник" /л.74 от делото/ и в сайта на Върховен административен съд, както и чрез поставяне на обявление в сградата на Административен съд-Плевен. По делото не са встъпили заинтересовани страни по смисъла на чл. 189, ал.2 от АПК.

Предмет на оспорване в настоящето производство е разпоредбата на чл. 40, ал. 3 Наредба за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество, приета с решение № 5/17.02.2005 година от Общински съвет – Кнежа и съгласно чл. 186, ал.1 от АПК, право да оспорват подзаконов нормативен акт имат гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда задължения. А съгласно ал.2 на същата разпоредба, прокурорът може да подаде протест срещу акта т.е. законодателят е предоставил правомощията по оспорване на административен акт чрез подаване на протест на прокурора, без

разграничение за йерархическата му поставеност в системата на прокуратурата, с оглед общата компетентност на прокуратурата по чл. 127, т.5 от Конституцията на РБ и чл. 16, ал.1, т.1 от АПК.

С оглед чл. 187, ал.1 от АПК, подзаконовите нормативни актове могат да бъдат оспорени без ограничение във времето. От изложеното следва извода, че производството е резултат от валидно и допустимо сезиране на съда.

Разгледан по същество, протестът е основателен.

Според чл. 168, ал.1 от АПК, приложим в настоящото производство по силата на препращащата разпоредба на чл. 196 от АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от протестиращия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на протестираните разпоредби на Наредбата на всички основания по чл. 146 от АПК. Протестираната норма е приета през 2005 година и следва да се съобрази съответствието им със закона към момента на приемането им, а именно към 17.02.2005 година.

Редът за издаване на нормативни административни актове е регламентиран в чл.75-80 от АПК, а за неуредените въпроси се прилага субсидиарно Закона за нормативните актове по аргумент от чл.80 от АПК.

Общинският съвет като орган на местно самоуправление на територията на Община Кнежа, решава самостоятелно въпросите от местно значение, които законът е предоставил в неговата компетентност. По силата на чл.76, ал.3 от АПК вр. чл.8 от ЗНА и чл.21, ал.2 от ЗМСМА и в изпълнение на предоставените му правомощия, той е овластен да издава административни актове, сред които и нормативни административни актове под формата на Наредби. Настоящият състав намира, че протестираната норма е приета при нарушение на административно-производствените правила.

В разпоредбата на чл. 2а от ЗНА (отм., но действащ по време на приемането на наредбата през 2005 год.), аналогична на сега действащата разпоредба на чл. 26, ал. 3 от ЗНА, се изисква оповестяване на проекта за нормативен акт на заинтересованите лица, предвид характера му на административен акт с действие по отношение на неограничен кръг от хора. Изискването за оповестяване в месечен срок преди провеждане на заседанието по приемането на нормативния акт не е спазен. Не са представени никакви доказателства за спазването на това задължение. Доколкото предложението на кмета на общината за приемане на наредбата е направено на 2.02.2005 г., а решението на ОбС, с което е приета, е от 17.02.2005 г., явно едномесечният срок не е спазен, като не са представени доказателства. По тези причини съдът приема, че наредбата въобще не е била подложена на обществено обсъждане в определения от закона срок, в нарушение на законовите изисквания. Това обуславя отмяната на протестираната норма, като приета в нарушение на административно-производствените правила. В този смисъл е и съдебната практика – решение № 3327 от 11.03.2014 г. на ВАС по адм. д. № 8635/2013 г.